

Страшно си потеглихъ прѣзъ дългата нощъ въ пустия миризливъ кокошарникъ. Нападнаха ме бълхи и кокошинци — ще ме изядатъ. Цѣла нощъ се дръгнахъ и не можахъ да заспя. Всичкиятъ ми ядъ се излѣ върху владиката и негова секретаръ Костаки, за когото сжщо имаше нѣщо казано въ моята пѣсенъ. Той бѣ ме нарекълъ: дивакъ, дебелоглавъ българинъ, простакъ и още разни докачителни думи за мене и народа ми. Чакъ на другата вечеръ ме пуснаха отъ затвора, ама ми поржчаха веднага да напусна учителството въ Долня Махала и да бѣгамъ далечъ отъ Търново.

Азъ тръгнахъ по селата да учителствувамъ. Първо бѣхъ учителъ въ с. Килифарево, сетнѣ въ Кованлъка, Церова кория, Лѣсковецъ, Бѣла и т. н. и то се за кжсо врѣме, защото гръцкиятъ владика Неофитъ и писарьтъ му Костаки не ме оставиха никждѣ да се застою. Щомъ се научавахъ, че азъ съмъ настаненъ нѣкждѣ за учителъ, веднага допращатъ хора до селскитѣ чорбаджии да ме изпждятъ. Всичкитѣ селяни и чорбаджии се страхувахъ отъ владиката, защото той ходѣше по селата съ конь, косѣше топузъ и страшно биеше съ него селянитѣ и поповетѣ“.

Подгоненъ отъ владиката, Петко не можалъ никждѣ да се застои повече врѣме за учителъ. Той билъ постоянно на пжтъ да се крие отъ неприятелитѣ си. Често запиранъ, гоненъ, гладенъ, босъ, голъ, той скиталъ да дири работа. По този начинъ той обиколилъ повече отъ 40—50 града и села въ сѣверна България, като започнете отъ Варна, Ески Джумая, Лѣсковецъ, Бѣла, Сѣвлиево, Ловечъ, Врагца, Берковица и т. н., че свършите чакъ до Видинъ. По-сетнѣ се прѣхвърля прѣзъ Балкана и обхожда сжщо много градове.